

sosag, førend inddrivelsen kan påbegyndes. Undlader brugeren at betale vederlag, som følger af dommen i en inkassosag, må fuldbyrdelsen ske gennem en udlægsforretning og tvangsrealisering af skyldnerens aktiver. I praksis sker det ofte, at man må opgive retsforfølgning, fordi den økonomiske risiko for rekvirenten ikke står mål med fordringens størrelse.

Ophavsretsudvalget foreslår derfor, at der indføres en adgang for rettighedshaverne til under visse omstændigheder at nedlægge forbud mod en fortsat værksudnyttelse. Udvalgets forslag omfatter alle tilfælde, hvor der efter loven er givet en tvangslicens-ordning.

Udvalgets forslag har under høringen fået tilslutning fra Copy-Dan, Gramex og Advokatrådet. Gramex og Advokatrådet samt IFPI Danmark, Foreningen af Danske Spillefilmproducenter, Foreningen af Danske Videogramdistributører og Foreningen af Filmudlejere i Danmark finder endvidere, at fortsat værksudnyttelse uden betaling burde kunne forbydes af fogedretten på begæring af rettighedshaveren uden sædvanligt eksekutionsgrundlag.

Kulturministeriet kan principielt tilslutte sig Ophavsretsudvalgets synspunkter, herunder at tvangslicensen alene bør kunne ændres til en eneret ved dom. Lovens tvangslicensbestemmelser skal efter ministeriets opfattelse generelt ses på baggrund af, at der på visse områder gør sig en særlig samfundsmæssig interesse gældende i henseende til, at en værksudnyttelse efter loven skal kunne ske uden ophavsmændenes samtykke. En suspension af en tvangslicens bør derfor kun kunne ske efter en judicial kontrol af, at betingelserne for en sådan suspension er til stede.

Ministeriet har overvejet, om den af udvalget foreslåede ordning bør omfatte alle lovens tvangslicensbestemmelser, eller om den bør begrænses til enkelte af disse bestemmelser. Resultatet er, at ministeriet finder det rigtigst kun at gennemføre den af Ophavsretsudvalget foreslåede ordning på områder, hvor der er tale om en kontinuerlig værksudnyttelse, dvs. ved samtidig og uændret viderespredning af værker i kabelanlæg og anvendelse af lydoptagelser i radio og fjernsyn mv.

For så vidt angår de øvrige tvangslicensbestemmelser – fx fremstilling af lydbøger i medfør af lovforslagets § 17, stk. 2, eller brug af værker i undervisningsantologier efter lovforslagets § 18, stk. 1, – ses der efter ministeriets opfattelse ikke at være konstateret et tilstrækkeligt behov for at gennemføre en ordning, der indebærer, at en tvangslicens ved dom konverteres til en eneret.

I overensstemmelse hermed foreslås det i § 47, stk. 3, at såfremt brugeren af et værk i henhold til

tvangslicensbestemmelserne i lovforslagets §§ 35 og 68 ikke betaler det vederlag, der er fastsat ved parternes aftale eller ved Ophavsretslicensnævnets afgørelse, kan det ved dom fastslås, at den pågældende værksudnyttelse kun kan foretages med ophavsmandens samtykke, indtil betaling sker.

Den foreslåede bestemmelse indebærer ikke nogen regulering af betalingsterminer og frister. Sådanne spørgsmål må afgøres på grundlag af parternes aftale, Ophavsretslicensnævnets kendelse o.lign. Når betaling ikke har fundet sted efter sidste rettidige betalingsfrist, bør der efter omstændighederne kunne afsiges dom om ændring af tvangslicensen til en eneret. Retsvirkningen af en dom, som suspenderer en tvangslicens, vil efter forslaget til stk. 3 ophøre, når brugeren betaler det skyldige vederlag.

Til § 48

Til stk. 1

Forslaget til stk. 1 om Ophavsretslicensnævnets kompetence i sager om samtidig og uændret viderespredning i kabelanlæg af værker, der udsendes i radio eller fjernsyn, svarer med en enkelt ændring til § 54, stk. 2, i den gældende lov, således som bestemmelsen blev affattet i 1985.

Ændringen vedrører spørgsmålet, om Ophavsretslicensnævnet i tilfælde af udsendelser i radio og fjernsyn, som ikke omfattes af den i § 35 nævnte licensordning, fx udenlandske tv-programmer, som udelukkende spredes via kommunikationssatellitter, kan tage stilling til vederlagskrav fra sådanne radio- eller fjernsynsforetagender, uden at kravet om vederlag er gjort gældende gennem den i § 35 nævnte fællesorganisation (Copy-Dan, Kablektor). Da spørgsmålet har givet anledning til tvivl, finder Kulturministeriet det rigtigst, at det i forslaget til § 48, stk. 1, præciseres, at Ophavsretslicensnævnet kan tage stilling til vederlagskrav, som ikke omfattes af § 35, uden at kravet er gjort gældende gennem den i § 35, stk. 3, nævnte fællesorganisation.

Forslaget til stk. 1, 2. pkt., er ved indføjelse af ordene »for såvidt angår udsendelser i radio eller fjernsyn, som omfattes af § 35« udformet i overensstemmelse hermed.

Forslaget til stk. 1, 3. pkt., vedrørende ansvar for kabelspredning og forældelse svarer til bestemmelserne i den gældende lovs § 22 a, stk. 4 og 5.

Til stk. 2 og 3

Forslagene til stk. 2 og 3 er nye. Bestemmelserne vedrører radiofoniernes såkaldte signalrettigheder efter lovforslagets § 69 i forhold til de i lovforslagets § 13, stk. 1, 2. led og § 17, stk. 3, foreslåede aftaleli-